

pääle, aga et nad mitte paha karta ei wõinud, siis wõtsiwad nad wõeraste käest wastu ja jõiwad. Wiina sisse oli ometi kihwti pandud ja see tegi siis, et Tugewus ja Wägewus pika minestuse sisse langesiwad. Et nad tugewa loomuga oliwad, siis ei wõinud kihwt nende elule mitte otsa teha. Wõerad arwajiwad waenlasi aga surnut olewat, kui nad Tugewat ja Wägewat ilma liigutamata maas nägiwad olewat, tõstsiwad õiskamise hüüdmist ja jäiwad Tugewa ja Wägewa majasse elama. Nad pidasiwad endid tõsiseks peremeheks ja päälegi seesuguseks, kelle wõimus elu ja surma üle.

Kui aga seitsmekordne kewade kätte jõudis, tungisiwad koidu jooned wiimaks ka alla hauda, kuhu Tugewus ja Wägewus warjule oliwad wiidud. Kewadine õhk ja koidu kiired arastasiwad Tugewuse ja Wägewuse wiimaks ülesse ja uus elu hakkas nende soonte sees liikuma. Walguse jooned tegiwad neid täieste nooreks ja imestledes tõusiwad nad püsti, sest et nad esmalt aru ei saanud, mis nendega õieti sündinud oli. Neg ajalt tuli neile kõi jälle

meelde ja nüüd oli nende esimene töö mulla põuest wälja pugeda. Suure waewaga läks see neil korda. Kõik maa oli ennast siin kogu teiseks muutnud. Mitu aega oliwad selle aja sees üle Eesti pinna käinud ja Eesti maad enestega ühtlasi teiseks loonud. Imelik kartus oli aeg ajalt ometi wõeraste südamesse tõusnud ja sellepärast oma wõimust wähenanud. Et ajad teiseks oliwad läinud, siis ei ruttanud nad mitte enam otskohe oma majasse seda tagasi nõudma, waid jätsiwad wõeraid sinna ja läksiwad suguwendade juurde enestele elu aset walmistama, kes neid wäga suure rõõmuga ja auustusega wastu wõtsiwad.

Kas nad oma kodu paika tagasi pärinud wõi mitte, seda ei tea meie ütelda; selle üle ei anna rahwa suu meile mingisugust selget täädust, mis pärast meie siis oma juttu lõpetama peame.